

A sáfárság eredményei

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Példabeszédek 3:5; Ezékiel 14:14; Máté 7:23; 25:21; Filippi 4:4-13; 2Timóteus 3:1-9; 1Péter 2:11-12

„Példás életet éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteket látva Istent dicsőítsék a meglátogatás napján” (1Pt 2:12, ÚRK).

Mivel sáfárok vagyunk, éljünk úgy, mint Isten bizonyosságtevői! Legyen erőteljes a befolyásunk a környezetünkben élőkre, méghozzá áldásos!

Nem kell a világtól elkülönülve élnünk. Kiváltságunk, hogy jobb életet mutathatunk be azoknak, akik nem ismerik mindazt, amit mi már megtudtunk Istentől. A sáfárság azt jelenti, hogy az életünk virul, mert elfogadjuk az Úr hívását és a rendelkezései szerint, istenfélelemben élünk. Képessé tesz arra, hogy az életünk más legyen (2Kor 6:17), és ez olyannyira feltűnő, hogy sokan felfigyelnek rá és kérdezni is fognak felőle. Ezért figyelmeztet az Ige: *„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelidséggel és félelemmel” (1Pt 3:15).*

Az utolsó tanulmányban a sáfár életében megmutatkozó személyes áldásokat, lelki eredményeket, sikereket, befolyást és a meglegedettség kulcsát fogjuk vizsgálni. Mindez a bennünk élő Krisztusnak köszönhető, aki *„a dicsőségnek ama reménysége” (Kol 1:27).*

március 25.

SÁFÁRSÁG ÉS KEGYESSÉG

A kegyesség nagyon tág fogalom. A kegyes, istenfélő ember szent életet él (Tit 1:1), odaadó lelküllettel hasonlítani igyekszik Krisztushoz, tettei kedvesek előtte (Zsolt 4:4; Tit 2:12). A kegyesség a valódi hit bizonyítéka, együtt jár az örök élet ígéréssel. Sem filozófia, sem gazdagság, sem hírnév, sem hatalom, sem kiváltságos családi helyzet nem kecsegtet ilyen ígéréssel.

Olvassuk el 2Tim 3:1-9 verseit! Mire figyelmeztet itt Pál, ami közvetlenül kapcsolódik a hűséges sáfár életéhez?

Jób könyvéből megismerjük Jób jellemét és cselekedeteit. Az esete jól példázza, miben nyilvánul meg a kegyes élet, még ha az illetőnek sok szenvedésben van is része. Azt is bemutatja, mennyire gyűlöli Sátán ezt az életstílust. Még Isten is elismeri, hogy a hit és az életmód szempontjából nincs Jóbhoz hasonló (Jób 2:3).

„Élt Úc földjén egy ember, akinek Jób volt a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő volt, és kerülte a rosszat” (Jób 1:1, ÚRK). A hite nem csupán szavakban vagy vallási szertartásokban mutatkozott meg, bár ez is része volt az életének (Jób 1:5). Istentől egészen életében megnyilvánult, még a szörnyűséges próbák közepette is. Kegyesnek lenni nem azt jelenti, hogy tökéletesek vagyunk, hanem azt, hogy a környezetünkben tökéletességet tükrözünk.

Olvassuk el Ez 14:14 versét! Mit tudhatunk meg ebből a versből az említett három férfi jelleméről? Mi volt bennük a közös, aminek mindnyájunkban meg kellene lennie?

A sáfárság valójában a kegyes élet kifejeződése. A hűséges sáfár életében nemcsak a kegyesség látszata van meg, hanem valóban kegyes is, ami megnyilvánul az életében, az Istentől rábízott javak kezelésében. Hite nemcsak abban mutatkozik meg, amit tesz, hanem abban is, amit nem tesz.

ELÉGEDETTSÉG

„Nem mintha a nélkülözésemre nézve mondanám, mert én megtanultam, hogy megelégedett legyek abban, amiben vagyok” (Fil 4:11). Elégedettnnek kell lennünk minden körülmények között – de vajon honnan származik ez az érzés?

Timóteusnak írt levelében Pál így jellemezte az emberek egy csoportját: „*akik az istenfélelmet nyerészkedésnek tekintik*” (1Tim 6:5, ÚRK). Hogyan is lehetne pontosabban jellemezni a mai televíziós evangélistákat? Sok-sok pénzt keresnek, mert elhitetik nézőikkel, hogy ha hűségesekek lesznek (értsd: támogatják az ő szolgálatukat), akkor meggazdagodnak. Egyenlőségjelet tenni a gazdagság és a hűség közé az anyagiasság egy másik megnyilvánulása, csak éppen keresztény köntösbe bujtatva.

Az istenfélelemnek azonban nincs köze a vagyonhoz. Ha így lenne, akkor a világ legszörnyűbb alakjait kellene istenfélőnek tartani, hiszen köztük vannak a leggazdagabbak is. Pál ennek éppen az ellenkezőjét fogalmazta meg: „*valóban nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel*” (1Tim 6:6). Az istenfélelem megelégedéssel minden körülmények között a legnagyobb gazdagság, mert Isten kegyelme messze értékesebb, mint az pénzbeli nyereség. Meg kell tehát elégednünk, „*ha van élelmünk és ruházatunk*” (1Tim 6:8). Végül mindegy, hogy mennyi a pénzünk, mindig lesz mit nyernünk, ha így gondolkodunk.

„Az elégedettség minden élethelyzetben nagy művészet, lelki értelemben valóságos titok. Meg kell tanulni, úgy kell kikutatni, mint egy rejtélyt... A keresztény elégedettsége édes, belső, csöndes, szelíd beállítottság, ami minden körülmények között önként aláveti magát Isten bölcs, atyai rendelkezéseinek... Drága kenet tárhelye, vigasztaló és áldásos a nyugtalan szívnek, nehéz időszakban és állapotok között” (Jeremiah Burroughs: *The Rare Jewel of Christian Contentment* [A keresztényi megelégedettség ritka kincse]. 1., 3. o.).

Olvassuk el Róm 8:28, Fil 4:4-13 és Zsid 13:5 szakaszait! Mit találunk bennük, ami segít megelégedetten élni?

BIZALOM

Olvassuk el Péld 3:5 versét! Milyen fontos üzenet rejlik benne, különösen a végén? (Lásd még Ézs 55:9; 1Kor 4:5; 13:12!)

Ez legyen Isten sáfárainak jelmondata és célja: *„Bizodalmod legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál”* (Péld 3:5). Ezt persze könnyebb kimondani, mint megtenni. Milyen gyakran megesik, hogy értelmünkkel hiszünk ugyan Istenben, szeretetében és gondoskodásában, mégis betegre aggódjuk magunkat amiatt, ami előtt állunk! A jövő néha ijesztőnek tűnik, legalábbis a képzeletünkben.

Hogyan tanulhatunk meg sáfárként bízni az Úrban? Úgy, hogy hit által lépünk és engedelmeskedünk Istennek mindenben, amit csak teszünk. A bizalom fejben dől el, és nem kopik el a használat során. Éppen ellenkezőleg: minél inkább bízunk az Úrban, annál inkább növekszük! A hűséges sáfár az életével fejezi ki Isten iránti bizalmát. Ez az életének az alapja és mozgató ereje, és mindenben megmutatkozik, amit tesz.

„Bizodalmod legyen az Úrban teljes elmédből”. A *„teljes elmédből”* kifejezést mindig jelképesen használja a Szentírás. Azt jelenti, hogy döntéseink belső, erkölcsi énünkéből fakadnak, és ezek határozzák meg, hogy kik is vagyunk (Mt 22:37). Ennek része a jellemünk, az indítékaink és szándékaink összességével, ami a lényünk lényege.

Könnyebb rábízni Istenre mindazt, amit nem tudunk irányítani. Ilyenkor úgyszincs más választásunk, mint bízni az Úrban. A tiszta szívből való bizalom viszont az, ha olyasmiről kell döntenünk, amit magunk is irányíthatnánk, de az Istenbe vetett bizalmunk szabja meg a választásunkat.

Az apostolok jó példát adtak arra, hogy mit jelent teljes szívből bízni Istenben. „Természetüknél fogva gyengék és gyámoltalanok voltak, mint mindenki, aki részt vesz a munkában, de az Úrba vetették bizalmukat. Gazdagságuk lelki természetű volt, olyan, amivel bárki rendelkezhet, aki Istent állítja az első és legfontosabb helyre az életében” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. [Evangéliumi munkások]. 25. o.).

Igaz, hogy könnyebb bízni Istenben olyan dolgokat illetően, amelyeket nem tudunk irányítani. És mi a helyzet azzal, amiben dönthetünk? Milyen döntéseket kell meghoznunk, amikor igazából az Istenbe vetett bizalmunk határozza meg, hogy melyik utat választjuk?

BEFOLYÁSUNK

„Mert egykor sötétség voltatok, most pedig világosság az Úrban” (Ef 5:8, ÚRK). Pál a szív átalakulásáról úgy ír, mint ami nyilvános. Sáfárként a világosságban járunk (Ézs 30:21; 1Jn 1:7), rendezett életünk befolyásos világosság lesz a sötét világban.

Jézus mondta: „Én vagyok a világ világossága” (Jn 8:12), mi pedig Isten világosságát tükrözzük vissza hétköznapi életünk kiegyensúlyozottságával.

Sáfárságunk hogyan dicsósíti Istent? Milyen hatással vannak tetteink másokra? Mt 5:16; Tit 2:7; 1Pt 2:11-12

A sáfárság Isten javainak a kezelése, de ezen is túl mutat. Sáfárságunkat látja a családunk, a lakóközösségünk, a gyülekezetünk, a világ, mint ahogy a világegyetem lakói is (1Kor 4:9). Viselkedésünk a munkahelyünkön azt bizonyítja, hogy mennyire hatnak az életünkre a mennyek országának elvei. Így lehetünk hatással másokra. Kedvességünk és erkölcsös életünk által Krisztust mutatjuk be, amit Teremtőnk jóváhagy.

Munkamorálunknak egybe kell vágnia sáfárságunk értékeivel. Munkahelyünkön is nyilvánvalóvá válik, hogy igaz emberek vagyunk-e vagy sem. „Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet” (Zsolt 37:6). Nem marad rejtve a sáfár befolyása munka közben (Lk 11:33), hanem jól látható, mint a hegyen épített város (Mt 5:14). Tudatos életünkkel akár otthon, akár a munkahelyünkön jó hatással leszünk a körülöttünk élők gondolataira és szívére.

„A természetben mindennek kijelölt helye van, amit zúgolódás nélkül elfoglal. Lelki téren is így van ez, minden férfinak és nőnek megvan a saját befolyási köre és hivatása. A haszon, amit Isten megkíván a ránk bízott tőkével arányos, Jézus Krisztus ajándékának mértékéig... Most van itt az ideje, most kell élnünk az előjogunkkal, hogy stabil jellemről tegyünk bizonyosságot, amitől lényünk valódi erkölcsi értéket nyer. Krisztust megilleti a szolgálatunk. Adjuk át magunkat neki teljes szívből” (Ellen G. White: *This Day With God* [Ez a nap Istennel]. 243. o.)!

Milyen a munkamorálunk befolyása a munkatársainkra vagy azokra, akik otthon látnak bennünket? Mit üzen ez nekik a hitünkről?

KÍVÁNATOS ÉS NEM KÍVÁNATOS SZAVAK

Idegenek és vándorok vagyunk a földön, célunk pedig a tökéletes, gyönyörű, békés menny (Zsid 11:13-14). Addig azonban itt kell élnünk. Nem ad lehetőséget a semlegességre a keresztény világnézet, különösen, ahogyan a nagy küzdelemben megnyilvánul. Vagy Istennek élünk, vagy az elenségnek. „Aki velem nincsen, ellenem van; és aki velem nem gyűjt, tékozol” (Mt 12:30). Világosan és egyértelműen kiderül Krisztus eljövetelekor, hogy kinek az oldalán álltunk.

A második advent idején az alábbi két kijelentés valamelyikét fogjuk hallani. Mit fogalmaznak meg ezek és mit jelentenek?

Mt 25:21 _____

Mt 7:23 _____

A legkedvesebb, leginkább elismerő szavak, amit egy sáfár valaha hallhat, ha Krisztus mondja, hogy „Jól vagyon”. Kimondhatatlan örömet okoz majd, ha Istentől hallhatjuk a fenntartás nélküli dicséretet, amiért igyekeztünk jól gazdálkodni a ránk bízott javakkal, a képességeink szerint a legtöbbet megtenni, tudva, hogy üdvösségünket nem a saját cselekedeteink alapján kapjuk, nem azért, amit mi tettünk Krisztusért, hanem amit Ő végzett el bennünk (lásd Róm 3:21; 4:6). A hűséges sáfár élete a hitének visszatükrözése. Azok gondolják, hogy megkísérelhetik az üdvösséget a cselekedeteik által elérni, akik a tetteikkel akarnák igazolni magukat Isten előtt (Mt 7:21-22). Azonban Mt 7:23 bizonyítja az efféle önigazolás ostobaságát.

„Amikor Krisztus követői visszaadják az Úrnak, ami az Övé, kincset gyűtenek, melyet akkor kapnak meg, amikor hallani fogják e szavakat: »Jól vagyon jó és hű szolgálom... menj be a te uradnak örömébe«” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 440. o.).

Végeredményben tehát a sáfárság olyan életmód, amiben minden tettünknek a két legnagyobb parancsolat, az Isten és a felebarátok iránti szeretet a motivációja és a fő hajtóereje.

Hogyan tükrözi az életünk és a sáfárságunk ezt a két fő parancsolatot?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus azért jött a világba, hogy kinyilatkoztassa Isten szeretetét. Követőinek folytatniuk kell az általa elkezdett munkát. Kitartóan igyekezzünk tehát segíteni és erősíteni egymást! Megtaláljuk a boldogságot, ha igyekszünk mások javára élni. Az ember nem cselekszik saját érdekei ellen, ha szereti Istent és embertársait. Minél önzetlenebb, annál boldogabb, mert betölti Isten célját az életére vonatkozóan” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship* [Tanácsok a sáfárságról]. 24-25. o.).

„Ahol élet van a gyülekezetben, ott növekedés és fejlődés látható. Állandó mozgásban vannak a talentumok, mindenki kap és adakozik, elfogad és visszaadja az Úrnak, ami az övé. Isten minden igaz hívőre világosságot és áldást áraszt, és ezt a hívő átadja másoknak az Urért végzett munkájában. Továbbadva a kapott javakat még többet tud befogadni. Így helyet készít a kegyelem és az igazság új árjainak a befogadására. Világosabb lesz a látása, tudása növekszik. Ettől az adakozástól és elfogadástól függ az egyház élete és fejlődése. Aki elfogad, de sosem ad, az hamarosan már nem fog kapni. Amennyiben az igazság nem árad tőle tovább mások felé, elveszíti a képességét, hogy további áldásokat fogadjon be. Meg kell osztanunk másokkal a mennyi javait, ha friss áldásokat akarunk kapni” (i. m. 36. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Az Istenbe vetett bizalom hogyan vezet megelégedettséghez? Mi kell ahhoz, hogy értelmi szinten teljes szívből bízni tudjunk az Úrban? 2Kor 10:5 Miért olyan könnyű kimondani, hogy „*minden javunkra van*” (Róm 8:28), de nehezebb valóban hinni is ebben? Másképpen fogalmazva, miért mondjuk, hogy bízunk Istenben, és ez gondolati szinten igaz is, ugyanakkor érzelmi szinten rettegünk a jövőtől?
2. Adjuk ki az osztályban a következő két feladatot, majd beszéljük meg a válaszokat! Az első: Fogalmazz meg maximum huszonöt szóban, hogy mit jelent a sáfárság! A másik: Fogalmazz meg maximum huszonöt szóban, hogy miért fontos része a sáfárság a keresztyén életének!
3. Olvassuk el újra Mt 7:21-23 verseit! Miről van itt szó? Miért nyilatkoznak így a szereplők? Mit árulnak el róluk a szavaik? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy nem esünk az önbecsapás csapdájába, miközben törekszünk jó sáfárként élni, hittel, engedelmesen, Isten nevében jót tenni?

A HAMIS SÁFÁR

„Tudom, mit tegyek, hogy amikor sáfárságomtól megfosztanak, befogadjanak engem a házaikba” (Lk 16:4).

„A hűtlen szolgára ura azért bízta vagyonát, hogy jótékony célra fordítsa. Ő azonban saját magára költötte. Ez a vád Izraelnek szólt. Isten kiválasztotta Ábrahám magvát. Erős karral kiszabadította az egyiptomi szolgaságból, és szent igazságok őrzőjévé tette a világ áldására. Reá bízta az élő kinyilatkoztatásokat, hogy tolmácsolja a világosságot másoknak. De Isten sáfárai ezeket az ajándékokat a maguk gazdagítására és dicsőségére használták.

Az öntelt, önigazult farizeusok hűtlenül kezelték a javakat, amelyeket Isten azért adott nekik, hogy az Ő dicsőségére használják.

A példázatbeli szolga nem gondoskodott jövőjéről. A javakat, amelyekkel másoknak kellett volna szolgálnia, csak ő élvezte. Csak a jelenre gondolt. A sáfárság elvesztése esetén semmit sem mondhat magáénak. De gazdája vagyona még kezében volt. Elhatározta, hogy e vagyonnal bebiztosítja magát a jövő nélkülözései ellen. Ezért más program szerint kellett cselekednie. Ha másoknak ad ahelyett, hogy magának gyűjtene, barátokat szerezhet, akik befogadják, amikor gazdája kidobja. Ez vonatkozott a farizeusokra is: várható volt, hogy megfosztják őket a sáfárságtól, és előre kellett gondoskodniuk jövőjükéről. Csak mások javának keresésével használhattak önmaguknak. Csak Isten ajándékainak osztogatásával gondoskodhattak örök sorsukról.

A példázat elmondása után Krisztus így szólt: *»E világnak fiai eszebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében.«* Azaz a világ dolgában jártas emberek bölcsebben és megfontoltabban szolgálják saját érdekeiket, mint a magukat Isten gyermekeinek vallók Isten művét” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 257-258. o.).